

Itämaa

Johanna Holmström , Tuula Kojo (Translator)

Download now

Read Online ➔

Itämaa

Johanna Holmström , Tuula Kojo (Translator)

Itämaa Johanna Holmström , Tuula Kojo (Translator)

Leilan ja Samiran suomenruotsalainen äiti haluaisi kasvattaa tytöistä hartaita musliminaisia, joille Koraani on totuus ja itsensä koristelu kauhistus. Maahanmuuttajaisä on omassa uskossaan maallistunut, mutta tarkka tyttäriensä maineesta. Kaikilla muillakin kotilähiössä tuntuu olevan mielipide siitä, mihin tyttöjen tulisi elämässään pyrkiä.

Yläasteikäinen Leila piiloutuu hupparinsa sisään, vaikka äiti tyrkyttää hijabia. Isosisko Samira rääväsuisine kavereineen on Leilan tuki ja turva. Samira haluaa jättää taakseen itäisen lähiön ja vanhempien arvot, mutta harva on valmis hyväksymään hänen etenemisensä elämässä. Kun Samira tutustuu skinijengin jäsenen Piteriin, ilmassa on alusta asti räjähdysherkkä lataus.

Sitten Samiralle tapahtuu jotakin kauheaa, ja Leila jää odotusten, paheksunnan ja huhupuheiden ristituleen yksin.

Itämaa Details

Date : Published 2013 by Otava

ISBN :

Author : Johanna Holmström , Tuula Kojo (Translator)

Format : Hardcover 333 pages

Genre : European Literature, Finnish Literature, Fiction, Contemporary, Young Adult

 [Download Itämaa ...pdf](#)

 [Read Online Itämaa ...pdf](#)

Download and Read Free Online Itämaa Johanna Holmström , Tuula Kojo (Translator)

From Reader Review Itämaa for online ebook

Dario Malic says

"Ljudi stopostotno koriste savjete iz doma?instva kako bi ugušili žensku seksualnost."

Zadnjih godina, preplavljeni morem nepotrebnih teen fantasy serijala, uvjeren sam da smo gotovo svi zaboravili koliko inteligentan i važan tinejdžerski roman može (da ne kažem mora) biti. "An?eli s asfalta" je upravo takav roman, k tome još i dodatno oboga?en aktualnoš?u teme kojom se bavi. Pri?a o dvije sestre iz muslimanske obitelji i njihovom odrastanju u Finskoj govori o svemu onome što se o?ekuje od jednog teen romana: de?kima, izlascima, modi, problemima u školi, buntu i sli?nom, ali govori i o malo ozbiljnijim temama: religiji, kulturi, razli?itosti, potla?enosti, strahu od druga?ijeg i slobodi. Prožimanjem tinejdžerskih i ozbiljnih tema dobivamo potpuno nove uvide i u jedne i u druge i naše razumijevanje raste. Holmstrom piše kratko i jasno, svim generacijama razumljivim jezikom i, što joj služi na ?ast, ne nudi kona?ne odgovore, ali nudi prava pitanja. Prije svega tinejdžerskoj populaciji kojoj su ona najpotrebnija, ali i svima ostalima, jer, kao što nažalost jako dobro znamo, ljudska glupost nema dobro ograni?enje.

Ninni says

Kerronta sekavaa ja hyppivää. Usein joutui tarkistamaan kuka minäkertojana on. Myös parkour -kerronta oli mielestäni vain liikaa eikä istunut tekstiin oikein millään. Myös lopetus oli hiukan lattea, vaikka sitä oli "hehkutettu" ja ounasteltu koko kirjan ajan. Mieleen jäi vain pläääh-ajatus. Aihe sinänsä on mielenkiintoinen, kerronta vaan olisi saanut olla selvempää ja ehkä joitain asioita olisi voinut jättää pois ja joitakin taas lisätä.

Bibliomanija says

vrijeme kad je tema koju obra?uje itekako aktualna i prili?no neugodna, meni se ova knjiga našla u rukama. Johanna Holmström u knjizi ukazuje kako je težak suživot izme?u kultura i koliko pojedincu, pogotovo tinejdžeru, može biti teško prona?i sebe kao osobu u okolini u kojoj se nalazi.

Radnja romana prati dvije sestre, Samiru i Leilu, te njihovu majku Sarah, Finkinju koja se preobrati na islam, udavši se za njihova oca Fariha, koja nakon preobra?enja postaje najve?om muslimanskom vjernicom. Zbog toga što se neprestano mora dokazivati ostalim ?lanovima vjerske zajednice kako je dosljedna u svojem preobra?enju, Sarah pre?esto pretjera u toj svojoj novootkrivenoj vjeri .

„Ljudi koji postanu religiozni,naprave pregradu izme?u sebe i drugih. Poput zastora.“

U svemu tome, najviše ispaštaju upravo Leila i Samira koje majka odgaja u skladu s tradicionalnim muslimanskim svjetonazorima. Zbog toga što žive u dva popuno razli?ita svijeta – muslimanskim kod ku?e i

zapadnjačkim izvan nje, djevojke su svjesne kako će prihvaćanjem muslimanskih svjetonazora izgubiti sebe, te kako bi zbog toga mogle izgubiti i svijet u kojem bi mogle slobodno odlučivati o svom životu. U tom balansiranju između dva svijeta, djevojke prolaze kroz te poruge i maltretiranja vršnjaka, a čitatelji su svjedoci odvojenosti djece u školi koja se dijele na "nas" i "njih", gdje su oni drugi sva djeca tamne puti. Autorica nam čak i pokazuje bezvoljnost i nezainteresiranost školskog sustava gdje se na svaki problem vezan uz vjersku pripadnost vrsto zatvaraju oči. Nažalost, rasizam je ozbiljan problem na koji mnogi samo okrenu glavu. Ljudi koji su drugačije vjere i boje kože za sve su građani drugog reda.

U romanu se autorica dotiče još jedne teme – naziva koji se povezuje uz muslimanske obitelji s ženskom djecom, a čiji je naziv poslužio i kao naziv romanu. Naziv „djevojke s balkona“ govori o muslimanskim djevojkama koje su se pokušale uklopiti u nemuslimansko društvo i koje su zbog toga često bile ubijene bacanjem s balkona. Djevojke u muslimanskim zajednicama žive, dok otac ne odluči drugačije. Ako djevojka bude viđena s nekom krivom osobom, ako je poznata po tome da se viđa s različitim prijateljima na krivim mjestima, ako se slučajno zatekne na krivom mjestu koje nekome ne odgovara, pa čak i ako ni nije napravila ništa krivo, upravo činjenica što ju je netko vidio, čini je krivom. Nikakva opravdanja neće je spasiti.

„A onda o anđelima s asfalta. Djevojkama koje su izašle na balkon i više se nikada nisu vratile. Djevojkama koje su prešle granicu i život im je naglo okončan. To se događalo malom broju njih. Nikako ne svima, ali nikada ne možeš točno znati koji će prijestup biti tvoj zadnji. Najgore je bilo to što se takve stvari događaju u obiteljima koje su izgledale sasvim normalno. Obiteljima u kojima je situacija polako eskalirala u nešto što je rezultiralo naslovima u crnoj kronici.“

Autorica prati sudbinu dviju sestara koje se razlikuju samo po poglavlju romana, a priča se prezentira čitatelju naizmjenice kroz Leinu i Samirinu perspektivu. Dok je Leina priča ispričana u sadašnjem vremenu, sve što se dogodilo s Samirom otkako je otišla od kuće, ispričano je u prošlom vremenu. Promjene u priči, između ostalog olakšat će snalaženje i čitatelj ne gubi nit o kojoj se sestri radi i čiju priču trenutno čita. Knjiga obrađuje različite teškoće tijekom odrastanja, probleme u ljubavi, nasilničko ponašanje, rasizma, kao i obiteljske probleme. Problemi poput zlostavljanja i rasizma iznimno su važna pitanja u bilo kojoj zemlji svijeta, problemi pred kojima se ne smiju zatvarati oči. Isto tako, važno pitanje je i nametanje vlastitog mišljenja i stajališta roditelja naspram vlastite djece. Djecu treba usmjeravati i savjetovati kako bi postali ljudi koji razmišljaju vlastitom glavom, da ne budu programirani ni na koji način, da znaju razlikovati dobro i zlo, ne gubeći sposobnost samostalnog razmišljanja i djelovanja. Djecu treba učiti da su ljudi bilo koje rase i boje kože ravnopravni, te da se zbog jednog ili nekoliko pojedinaca ne osuđuju svi pripadnici druge vjere ili nacionalnosti.

„Anđeli s asfalta“ knjiga je o kojoj se u Finskoj, upravo zbog neugodne radnje romana, šuti. Kad je autorica napisala knjiga, kritičarka glavnih novina odbila je napisati recenziju knjige, a u takvim situacijama nitko drugi je također neće htjeti napisati. Upravo zbog aktualne teme, s obzirom na događanja kojima svjedočimo širom Europe, „Djevojke s asfalta“ roman je koji je važno i vrijedno pročitati.

Recenzija objavljena na čitajme.com

Petra Miocic says

<https://procitajto.com/2016/05/02/and...>

„A onda, o an?elima s asfalta. Djevojkama koje su izašle na balkon i više se nikada nisu vratile. Djevojkama koje su prešle granicu i život im je naglo okon?an. To se doga?alo malom broju njih. Nikako ne svima, ali nikada ne možeš to?no znati koji ?e prijestup biti tvoj zadnji. Najgore je bilo to što se takve stvari doga?aju u obiteljima koje su izgledale sasvim normalno. Obiteljima u kojima je situacija polako eskalirala u nešto što je rezultiralo naslovima u crnoj kronici.“

Romani za mlade u posljednje su vrijeme zgurani u nišu young adulta, svedeni na žanrovske, fantasy romane, izmještena carstva potpuno pod kontrolom mladih junaka i posve udaljena od stvarnog svijeta. Ponekad se ?ini kako smo, kao ?itatelji, zaboravili kolika je važnost kvalitetnog i dobro napisanog romana za mlade, posebno ako je temom dovoljno aktualan da nadi?e dobne i žanrovske granice. Takav je roman An?eli s asfalta finske spisateljice Johanne Holmstr?m što ga je nakladni?ka ku?a V.B.Z. u lipnju prošle godine objavila kao šestu knjigu izvanredne biblioteke Europom u 30 knjiga.

An?eli s asfalta finski su pandan švedskim balkonskim djevojkama, mladim ženama, mahom islamske vjeroispovijesti, u ?ije su „padove“ redovito bili umiješani muški ?lanovi obitelji te stoga nije razjašnjeno jesu li na skok bile natjerane ili su jednostavno gurnute s balkona. Premda u Finskoj takav oblik obiteljskog nasilja nije zabilježen, autorici je poslužio kao podloga za ispisivanje pri?e o djevojkama iz muslimanske obitelji Abensur; petnaestogodišnje Leile i dvije godine starije Sammire ?ija se majka, Finkinja, udajom za njihova oca Faruda preobratala na islam i postala gorljivija sljedbenica Prorokove rije?i od svog supruga. Mladim je djevojkama izuzetno teško živjeti pod sjenkom maj?ina hidžaba, na razme?u demokratskog društva i vjerskih ograni?enja. S takvim se životom posebno teško nosi Smmira, mrvicu mra?nija i neukrotivija me?u sestrama. Kako bi mogla voditi život po vlastitim pravilima, odlu?uje se osamostaliti. No, neovisnost ne donosi i toliko željenu slobodu pa Leili uskoro od sestre ostaju samo uspomene na neke sretnije dane, slike na dnu ormara skrivene od maj?ina neodoobravaju?eg pogleda jer slike su haram, i nepomi?no tijelo u bolni?koj postelji. Sammira bitku za vlastiti život, zapo?etu mnogo ranije, sada vodi doslovno, spojena na aparate nakon sumnjivog pada po stepenicama zgrade ?ija je stanarka bila u potpunoj tajnosti. Je li i ona jedna u nizu an?ela s asfalta, djevojaka ?ije brojne prijestupe obitelj više jednostavno ne može ignorirati?

Tragaju?i za odgovorom na pitanje što se doista dogodilo Sammiri, autorica kroz Leilinu perspektivu postavlja i neka prava, univerzalno adolescentska, pitanja. O nesigurnostima i napetostima, o odrastanju u razdvojenoj obitelji, nedostatku maj?inske figure s kojom se lako povezati, o neprihva?anju u društvu, o de?kima, izlascima, prikladnoj duljini suknje i svemu onome što se treba u?initi kako bi se dobilo na popularnosti. Bez starije sestre kao jedinog prihvatljivog uzora, Leila se vrlo teško nosi sa svojom turbulentnom adolescencijom pa i sama pribjegava marami, ne kao modnom detalju ili vjerskoj restrikciji ve? kao paravanu za zaštitu od svijeta i svih onih neugodnih pitanja koja si ne želi niti postaviti, a kamoli na njih prona?i odgovore. A njena, jednako nesigurna i hormonima nabijena, adolescentska okolina s najve?im ?e oduševljenjem do?ekati još jednu laku metu za ispoljavanje vlastitih nesigurnosti.

Pišu?i o dvjema sestrama i njihovim prijateljicama, Holmstrom zapravo piše o svakoj tinejdžerki ovog svijeta, o svakom osje?aju nesigurnosti i nepripadanja, o svakoj razli?itosti ugušenoj u sivilu prosje?nossti i jednoli?nosti, o svakoj potrazi za identitetom, distanciranjem od roditelja i pokušaju pronalaska sebe na najrazli?itije na?ine. I kako radnja odmi?e, postaje sve jasnije s kakvom lako?om takve potrage mogu odvesti

na stranputicu. Anšeli s asfalta ne govore samo o nerazumijevanju na koje nailaze pripadnici i pripadnice muslimanske zajednice u Finskoj. Oni govore o netoleranciji spram svake različitosti koja postoji na ovome svijetu, o svakoj netrpeljivosti i o ljudskoj nesklonosti razumijevanju i prihvaćanju. Govori i o bijegu, skrivanju, iza marame ili obrijane glave, o pripadanju osjećaja pripadnosti radi i o pripadanju kao otklanjanju straha.

Kratko i jasno, ne otežući pretjerano, autorica izravno i jednostavno postavlja probleme, slojevito oblikuje likove i zaokuplja čitateljevu pažnju, ali ne nudi rješenja. Umjesto toga, postavlja pitanja. Prava pitanja. I ostavlja svakom čitatelju ponaosob da sam za sebe konstruira odgovore. Da sam pronađe ono što mu je važno i što će ponijeti iz ove knjige. Hrabrost da to učine imaju samo oni veliki i važni autori koji se ne boje težine riječi, a sposobnost da tako djeluju na čitatelja imaju samo djela pisana s posve jasnom porukom na umu. Da, pri srazu kultura mlade se djevojke najčešće našu kao prve žrtve, no u današnjem svijetu, vrlo latentnih kulturoloških granica, svatko se od nas može našu i osjetiti kao nepripadajuću. Stoga je vrlo važno najosjetljiviju dobnu skupinu neprestano podsjećati koliko je, zapravo, slojevit taj, naoko jednoobrazni termin nepripadanja. Johanna Holmstrom u tome je uspjela i upravo je to jedan od glavnih odskočnih momenata ovog teksta, onakav zbog kakvih djela ulaze na popise lektira, liste za čitanje i popise nagrađenih romana. No, još važnije, onakav zbog kakvih dugo ostaju u sjećanjima čitatelja i čine razliku u njihovoj svijesti.

Tonkica says

Dobra ideja zbrda-zdola pisana.. Trenutno vrlo aktualna tema.

Katri says

Olipas tässä nopeasti luettava kirja!

Kirjana ihan ok, vaikka loppu olikin ehkä kaikin mahdollisin tavoin ihan liikaa. Tykästyin siihen, miten kirjassa hiuksilla ja silmillä oli aika iso rooli, ne määrittelivät ihmisissä paljon. Samoin kirjassa nousi naisten asema hyvin esiin - riippumatta siitä mitä uskontoa, kulttuuria tai asennetta edusti. Muslimityöillä tietenkin asema oli heikompi, eikä pakkoavioliitot tai neitsyyden palvonta ole vitsi.

Päähenkilö oli maahanmuuttajataustainen tyttö, joka pukeutui kuin pojat ja taisi tykätä enemmän tytöistä kuin pojista, mutta sitä mitään ei sanottu ihan suoraan. Oivaltavalla tavalla kirjoitettu kirja.

Ira says

"Das ganze Leben mussten wir uns anhören, dass alles, was uns zu Frauen macht, das Einzige, was wir wert sind, an diesem Häutchen hängt, und dass wir es in Form eines Schleiers auch auf dem Kopf tragen sollen. Ein Mädchen, das keinen Schleier trägt, kann nicht unberührt sein, denkt man, auch wenn man es nicht ausspricht."

Leila und ihre ältere Schwester Samira sind die Töchter einer finnischen Mutter und eines arabischen Vaters.

Sie wachsen zwischen den Kulturen auf und das war eigentlich nie ein Problem für die beiden - bis ihre Mutter nicht nur pro forma wie alle "Ramadan-Muslime", wie sie sie nennt, der Religion ihres Mannes folgt, sondern sie sprichwörtlich päpstlicher als der Papst auslegt. Es dürfen keine Fotos mehr im Haus aufbewahrt werden, denn in einem Haus mit Bildern wird sich nie ein Engel zeigen. Es stehen regelmäßige Kleiderschrank-Razzien an, bei denen gnadenlos alles aussortiert wird, was zu knapp, zu eng anliegend, zu sexy sein könnte. Samira ist erwachsen, packt ihre Sachen und flüchtet vor diesem Wahnsinn in eine eigene Wohnung. Vater Farid schläft lieber bei einem Kumpel auf der Couch, anstatt sich beständig mit seiner Frau auseinanderzusetzen. Nur Leila, die gerade erst fünfzehn wird, kann nicht fliehen. Und so kommen zu den rassistischen Anfeindungen in der Schule auch noch nicht enden wollende Auseinandersetzungen mit ihrer Mutter über Freiheit, Kleidung, Ausgehen, eben alles, was einem Teenager in der Pubertät wichtig ist. Eines Tages wird Samira schwer verletzt am Fuße der Treppe ihres Treppenhauses gefunden. Sie überlebt, liegt aber seitdem im Koma. Neben all den alltäglichen Schwierigkeiten verbringt Leila viel Zeit am Krankenbett ihrer Schwester - und fasst den Entschluss, herauszufinden was ihr wirklich widerfahren ist.

Heftig.

Das ist das erste, was mir nach Beendigung dieses Buches durch den Kopf geht. Man begleitet abwechselnd Samira in der Vergangenheit, von ihrem Auszug bis zu ihrem Unfall, und Leila in der Gegenwart, die versucht herauszufinden, ob ihre Schwester nur gestürzt ist oder möglicherweise gestoßen wurde. Beide haben auf ihre Art und Weise mit ihrer Herkunft zu kämpfen. Leila muss in der Schule wirklich krasse Anfeindungen über sich ergehen lassen, die auch weit über das verbale hinaus gehen. Samira rebelliert gegen die strengen Auflagen ihrer Mutter, wirft sich mit ihrer besten Freundin ins Partyleben, tut alles, was nach den Vorschriften ihrer Mutter verboten ist, und weiß am Ende doch nicht, ob es wirklich das ist, was sie will. Leilas und Samiras Mutter möchte, dass sie am liebsten nur mit anderen Muslimen Kontakt haben. Ihre Klassenkameraden oder auch einfach die Leute im Einkaufszentrum grenzen sie genau so aus, behandeln sie oftmals wie beschränkte Einwanderer, obwohl beide in Finnland geboren und aufgewachsen sind. Ich weiß zu wenig über die religiöse Gesellschaft und gegebenenfalls daraus resultierende Konflikte, um mir ein Urteil darüber zu bilden inwieweit es tatsächlich so zu geht oder nicht. Aber Fakt ist, dass ich im Laufe dieses Buches mehrmals schlucken musste und mich gefragt habe: Wie würde ich damit umgehen, wenn meine Klassenkameraden mich derart mobben und schikanieren würden? Wenn meine Mutter mir dermaßen im Nacken gesessen hätte mit religiösen Ver- und Geboten in einer Zeit, die sowieso für jedes junge Mädchen unheimlich schwierig ist? Über all das haben aber weder Leila noch Samira den Kopf in den Sand gesteckt. Und das fand ich sehr bewundernswert. Man ist selten in einem Buch mit gleich zwei Protagonistinnen gesegnet, vor denen man wirklich irgendwie so etwas wie Respekt empfindet - auch wenn natürlich beide nicht immer einwandfrei moralisch handeln.

In jedem Fall hat mich das Buch zum Nachdenken gebracht und einen Nerv getroffen. Denn einmal Hand aufs Herz, wer von uns denkt nicht zumindest manchmal in diesen Gruppenbegriffen wie "die Christen", "die Muslime", "die Finnen", "die Araber" und so weiter von anderen Menschen? Da werden schnell alle über einen Kamm geschoren, oftmals gar nicht in böser Absicht, sondern unbewusst.

Johanna Holmström zeigt in ihrem Buch auf, wie schwierig das Leben zwischen den Kulturen wirklich sein kann, wie schwer es sein kann, sich selbst zwischen diesen Stühlen zu finden und für sich ein Selbstwertgefühl zu definieren. Wer bin ich und woran mache ich meinen Wert fest?

Ich habe "Asphaltengel" in wenigen Tagen einfach runter gelesen, denn obwohl die einzelnen Kapitel mehr oder minder Alltagsgeschichten aus Samiras und Leilas Leben erzählen, waren diese doch oft aufwühlend, verstörend oder mitreißend, sodass ich einfach weiter lesen musste. Das einzige, was den Lesefluss gehindert hat war die Tatsache, dass auch in der deutschen Übersetzung eine ganze Menge finnischer Vokabeln und Phrasen einfach mitten im Text stehen, ohne erklärt zu werden. Zwar gibt es hinten ein Glossar sowohl arabischer als auch finnischer Wörter, die verwendet wurden, aber es ist doch ein wenig lästig alle paar Sätze nach hinten blättern zu müssen, damit man überhaupt versteht, was eigentlich gerade passiert.

Nichts desto trotz bin ich sehr sehr froh bei vorablesen.de aus dem Lostopf gezogen worden zu sein und die Gelegenheit gehabt zu haben, dieses tolle Buch im Voraus zu lesen. "Asphaltengel" bekommt von mir verdiente vier Blümchen.

Marie says

Drsný p?íb?h. Odehrává se v sou?asném Finsku a lí?í bez politické korektnosti život v muslimské komunitě z pohledu dvou dívek - patnáctileté Leily a její starší sestry Samiry. Jak žije druhá generace p?ist?hovalc?, jak se za?le?uje do spole?nosti, jak reaguje na náhlý p?íklon rodi?? k islámu, jak si nachází svoji cestu b?hem už tak složitého období dospívání. Je dobré ?íst takové knihy právě dnes - pro m? osobn? to bylo ale t?žké ?tení, n?které pasáže byly dost kruté - rozhodn? to není oddychovka.

Tereza M says

Docela nicne?íkající obálka a nicne?íkající název asi každého nenalákají, ale tahle kniha za p?e?tení stojí. Jak se žije mladým dívkám druhé generace muslim? v evropských severských zemích, nebo tedy alespo? v jedné finské ?tvrti... Je to nahlédnutí do jiného života a sv?ta, kde d?v?ata ale po?ád ?eší to samé co ta nemuslimská, akorát do toho mají zamotaný islám. A tady je to ještě? o n?co zajímav?jší, protože matka dvou sester, hlavních hrdinek, není rozená Arabka, ale k islámu konvertuje po seznámení se svým budoucím manželem, otcem dívek a ?idi?em finského autobusu.

Hlavní jádro d?je leží v myšlenkách mladší Samí?iny sestry, v tom jak vnímá svou p?ítomnost ve škole a jak si (ne)rozumí se spolužáky, stejn? jako pár dalších vyvrhel?. P?íb?h je vlastn? pom?rn? jednoduchý, ale docela zajímav? ilustrující nástrahy náboženského života v evropské zemi.

Literárn? mi kniha p?išla pr?m?rná, dob?e ?tivá, nenudila jsem se a fakt m? zajímalo, jak se budou Samíra a Lejla vyvíjet. Na druhou stranu žádné zásadní otázky sv?ta vy?ešeny nebyly, nic extra významného se nestalo. Co mi opravdu vadilo, byly ?asové skoky, o kterých se psalo vždy na začátku kapitoly, takže se ale st?ídala nejen osoba vyprav??e, respektive hlavního hrdiny kapitoly, ale ještě? se m?nil rok, kdy se to d?je. Popravd? m?j mozek to moc nedával a ty ?asové údaje jsem igorovala a holt z?stávala pom?rn? zmatená.

Jako mínus ?eské verze knihy bych uvedla pom?rn? hodn? chyb v textu, které se daly odhalit další korekturou - p?eklepy, spojená slova ?i chyb?jící zvrtná zájmena se hlavn? za polovinou knihy vyskytla pom?rn? ?asto. M?la jsem kindle verzi koupenou v Alze.

Ana says

U vrijeme kad je tema koju obra?uje itekako aktualna i prili?no neugodna, meni se ova knjiga našla u rukama. Johanna Holmström u knjizi ukazuje kako je težak suživot izme?u kultura i koliko pojedincu, pogotovo tinejdžeru, može biti teško prona?i sebe kao osobu u okolini u kojoj se nalazi.

Radnja romana prati dvije sestre, Samiru i Leilu, te njihovu majku Sarah, Finkinju koja se preobrati na islam, udavši se za njihova oca Fariha, koja nakon preobra?enja postaje najve?om muslimanskom vjernicom. Zbog toga što se neprestano mora dokazivati ostalim ?lanovima vjerske zajednice kako je dosljedna u svojem preobra?enju, Sarah pre?esto pretjera u toj svojoj novootkrivenoj vjeri .

„Ljudi koji postanu religiozni, naprave pregradu između sebe i drugih. Poput zastora.“

U svemu tome, najviše ispaštaju upravo Leila i Samira koje majka odgaja u skladu s tradicionalnim muslimanskim svjetonazorima. Zbog toga što žive u dva potpuno različita svijeta – muslimanskim kod kuće i zapadnjačkim izvan nje, djevojke su svjesne kako će prihvatanjem muslimanskih svjetonazora izgubiti sebe, te kako bi zbog toga mogle izgubiti i svijet u kojem bi mogle slobodno odlučivati o svom životu. U tom balansiranju između dva svijeta, djevojke prolaze kroz teške poruge i maltretiranja vršnjaka, a čitatelji su svjedoci odvojenosti djece u školi koja se dijele na “nas” i “njih”, gdje su oni drugi sva djeca tamne puti. Autorica nam čak i pokazuje bezvoljnost i nezainteresiranost školskog sustava gdje se na svaki problem vezan uz vjersku pripadnost vrsto zatvaraju oči. Nažalost, rasizam je ozbiljan problem na koji mnogi samo okrenu glavu. Ljudi koji su drugačije vjere i boje kože za sve su građani drugog reda.

U romanu se autorica dotiče još jedne teme – naziva koji se povezuje uz muslimanske obitelji s ženskom djecom, a čiji je naziv poslužio i kao naziv romanu. Naziv „djevojke s balkona“ govori o muslimanskim djevojkama koje su se pokušale uklopiti u nemuslimansko društvo i koje su zbog toga često bile ubijene bacanjem s balkona. Djevojke u muslimanskim zajednicama žive, dok otac ne odluči drugačije. Ako djevojka bude viđena s nekom krivom osobom, ako je poznata po tome da se viđa s različitim prijateljima na krivim mjestima, ako se slučajno zatekne na krivom mjestu koje nekome ne odgovara, pa čak i ako ni nije napravila ništa krivo, upravo činjenica što ju je netko vidio, čini je krivom. Nikakva opravdanja neće je spasiti.

„A onda o anđelima s asfalta. Djevojkama koje su izašle na balkon i više se nikada nisu vratile. Djevojkama koje su prešle granicu i život im je naglo okončan. To se događalo malom broju njih. Nikako ne svima, ali nikada ne možeš točno znati koji će prijestup biti tvoj zadnji. Najgore je bilo to što se takve stvari događaju u obiteljima koje su izgledale sasvim normalno. Obiteljima u kojima je situacija polako eskalirala u nešto što je rezultiralo naslovima u crnoj kronici.“

Autorica prati sudbinu dviju sestara koje se razlikuju samo po poglavlju romana, a priča se prezentira čitatelju naizmjenice kroz Leinu i Samirinu perspektivu. Dok je Leina priča ispričana u sadašnjem vremenu, sve što se dogodilo s Samirom otkako je otišla od kuće, ispričano je u prošlom vremenu. Promjene u priči, između ostalog olakšat će snalaženje i čitatelj ne gubi nit o kojoj se sestri radi i čiju priču trenutno čita. Knjiga obrađuje različite teškoće tijekom odrastanja, probleme u ljubavi, nasilničko ponašanje, rasizma, kao i obiteljske probleme. Problemi poput zlostavljanja i rasizma iznimno su važna pitanja u bilo kojoj zemlji svijeta, problemi pred kojima se ne smiju zatvarati oči. Isto tako, važno pitanje je i nametanje vlastitog mišljenja i stajališta roditelja naspram vlastite djece. Djecu treba usmjeravati i savjetovati kako bi postali ljudi koji razmišljaju vlastitom glavom, da ne budu programirani ni na koji način, da znaju razlikovati dobro i zlo, ne gubeći sposobnost samostalnog razmišljanja i djelovanja. Djecu treba učiti da su ljudi bilo koje rase i boje kože ravnopravni, te da se zbog jednog ili nekoliko pojedinaca ne osuđuju svi pripadnici druge vjere ili nacionalnosti.

„Anđeli s asfalta“ knjiga je o kojoj se u Finskoj, upravo zbog neugodne radnje romana, šuti. Kad je autorica napisala knjiga, kritičarka glavnih novina odbila je napisati recenziju knjige, a u takvim situacijama nitko

drugi je tako?er ne?e htjeti napisati. Upravo zbog aktualne teme, s obzirom na doga?anja kojima svjedo?imo širom Europe, „Djevojke s asfalta“ roman je koji je važno i vrijedno pro?itati.

Objavljeno na ?itajme.com

Natalie says

Pri?a o problemima asimilacije na temelju mješovitog braka muslimana i Finkinje, u kojem Finkinja, preobra?enica, postaje ve?om muslimankom od ro?enog muslimana. Naravno, najviše ispaštaju djeca, koja se uz te, kulturološke probleme, suo?avaju i s uobi?ajenim tinejdžerskim problemima. Obiteljsko nasilje, rasizam u školi i okolini...

Buchdokter says

Ein Asphaltengel ist ein Mädchen, „das auf den Balkon gegangen ist, um nie wieder hereinzukommen“, das unter verdächtigen Umständen verunglückt, die an Selbstmord oder Gewalt durch die Familie denken lassen.

Erzählt wird das Schicksal von Leila, Samira und weiteren Personen, muslimischen Mädchen und ihren Familien in Finnland. In einem mit Zeitsprüngen raffiniert aufgebauten Plot erzählt Leila selbst aus der Ichperspektive, eine Erzählerstimme berichtet die Erlebnisse ihrer Schwester Samira. Leilas Mutter ist Finnin und hat einen Muslim aus dem Maghreb geheiratet, der in Finnland als Busfahrer arbeitet. Beim Besuch in der Heimat ihres Mannes verschleiert die Mutter sich kurzfristig, um nicht ständig angestarrt zu werden. Später konvertiert sie zum Islam – und zeigt sich wie viele Konvertiten vor ihr als weitaus strenger und kontrollierender als ihr Ehemann. Mit 15 Jahren lebt Leila die Steigerungsform des Pubertierens, die Auflehnung gegen eine streng muslimische Mutter. Auf ihre Freiheitsbestrebungen reagiert Leilas Mutter mit aller Härte; der Standpunkt des Vaters zur Erziehung der Töchter wird erst zu einem späteren Zeitpunkt deutlich. Auf Fernsehen, Zeitung, Fotos und vieles andere sollen die Töchter verzichten, weil es „haram“ ist. Verschleierung, Jungfräulichkeit, die Aufrechnung von Ehre und Brautgeld gegeneinander, die Kontrolle durch Brüder und Nachbarn, in Leilas Umfeld werden all diese Themen kontrovers diskutiert. In der Schule (mit muslimischen Schülern aus Somalia, Kosovo und Pakistan) gibt es Mobbing und eine strenge Trennung zwischen Einheimischen und Kindern von Zuwanderern in „die“ und „wir“

Die ältere Schwester Samira hat mit 18 Jahren die Familie verlassen und lebte inzwischen von öffentlicher Unterstützung in einer eigenen Wohnung. In der Gegenwart liegt Samira im Koma nach einem Zwischenfall, der noch zu klären ist. Innerhalb eines Zeitraums von zwei Jahren springt die Handlung mit Rückblenden zwischen Leilas Sicht und der Erzählerperspektive hin und her. Samiras Unfall lässt an familiäre Gewalt denken. Aber das Täter-Opfer-Schema aus der Sicht Außenstehender funktioniert in dieser Familie nicht. Deutlich wird an Samiras Rolle auch die Macht der Mädchen, das Jugendamt einzuschalten, das auf eine erzwungene Verschleierung Minderjähriger reagieren würde.

Weil es in Holmströms Roman zwar eine Icherzählerin, aber keine Hauptfigur und keinen zentralen Konflikt gibt, kommt die Handlung nur langsam in Gang. Die Motive der Mutter und wie es sich anfühlt, diese zwischen Religion und eigenen Träumen zerrissene Fünfzehnjährige zu sein, vermittelt die Autorin authentisch. Durch die Trennung der Erzählperspektiven verliert Holmström jedoch streckenweise die Innenwelt Ihrer pubertierenden Figur Leila zu stark aus dem Blick. Nicht alle Gedankengänge Leilas konnte

ich nachvollziehen, einige klangen sehr nach Botschaften, die die erwachsene Autorin dringend an die Leserin bringen wollte. Aufgrund des in ganz Europa aktuellen Themas Konvertierung zum Islam und speziell der Konvertierung von Frauen bleibt „Asphaltengel“ ein wichtiger und lesenswerter Roman.

^^^

Zitat

„Das Schulgebäude stemmt sich gegen den Wind. Drinnen riecht es nach nassen Socken und durchweichten Hosenbeinen, Schulwänden, vielleicht verstecktem Schimmel. Aber in erster Linie riecht es nach Überdruß und Schweiß und Jungs im Stimmbruch. Ein Lehrer wadet durch das Hormonmeer. Widerstrebend teilt es sich vor ihm.“ (S. 357)

Suketus says

Aika raaka kuvaus nuoruudesta Helsingissä 2010-luvulla. Koulukiusaaminen, perheen kulttuuri, ennakkoluulot, kunnia... Isoja teemoja, mutta kokonaisuus pysyy kasassa.

Fizzycola says

Luin kirjan alkuperäisellä kielellä eli ruotsiksi. Minua viehätti helsinkiläiskielen vivahteikkaus - juuri tuollaiselta suomenruotsi kuulostaa! Lisämausteen antoivat tietenkin arabiankieliset fraasit siellä täällä.

Tarina sinänsä on aika hurja. En tiedä, olenko koskaan tullut kovin syvällisesti miettineeksi muslimityttöjen tilannetta eri kulttuureiden paineessa. Tämä kirja kertoo juuri siitä.

Ani says

Utrolig merkelig slutt. Litt vanskelig tidvis å følge historien, føler det var noen ting jeg ikke helt skjønte, og universet i boka føltes veldig fremmed, selv om det bare er Finland.
